

MUSTANG

De Mustang is het wilde paard van het Noord-Amerikaanse continent. Zijn naam is afgeleid van het Spaanse woord *mestengo* of *mesteño*, dat 'vreemdeling', 'buitenstaander' of 'paard dat eigenlijk geen kans heeft' betekent.

Er zijn zeker paarden ontstaan in Noord- en Zuid-Amerika, maar ze stierven uit totdat de *conquistadores* weer paarden meenamen. Binnen een paar generaties liepen er grote kudden kleine, pezige, taaie, op Arabieren en Berbers gebaseerde Iberische paarden over de vlakten van het prehistorische geboorteland van het paard.

De inheemse Amerikaanse stammen –de Indianen– vingen en gebruikten de Mustangs, wat ertoe leidde dat elk volk zijn eigen 'rassen' ontwikkelde, zoals de Indiaanse Chickasaw-pony en de Cayuse-pony. De Mustang, met name het wildere type dat ook wel Bronco werd genoemd, wordt van oudsher voor rodeo's gebruikt.

De Mustangs en hun afstammelingen stonden bloot aan natuurlijke selectie en ontwikkelden zo een ongelooflijke taaheid ten koste van

De Kigermustang wordt door liefhebbers beschouwd als waarschijnlijk de zuiverste Mustang, die meer kenmerken van zijn Spaanse voorouders heeft overgenomen dan enig ander ras. Hij kan in allerlei verschillende vaalkleurige variaties voorkomen en heeft vaak een aalstreep en andere typisch Spaans/Iberische aftekeningen.

wat we tegenwoordig kwaliteit zouden noemen, ondanks hun edele basis van Andalusiërs, Arabieren en Berbers. Eind 19e eeuw liepen er tussen de een en twee miljoen in het wild rond. Ze werden genadeloos afgeschoten. Tegenwoordig lopen er nog maar een paar duizend vrij rond, terwijl er veel Mustangs op ranches worden gehouden, waar ze tot rijpaarden zijn gemaakt of gekruist worden met paarden van kwaliteitsrassen om een beter rij- en ranchpaard te ontwikkelen.

Vandaag de dag is de Mustang wettelijk beschermd en wordt hij beschouwd als deel van Amerika's erfgoed. Hoewel ze geen vast type hebben, zijn vooral de Mustangs die een Berberse afstamming tonen populair. De schofthoogte ligt gewoonlijk tussen de 1,42 en de 1,53 meter.

ARABIER

Het paard dat we tegenwoordig Arabier noemen, heeft waarschijnlijk meer andere paarden- en ponyrassen beïnvloed dan enig ander ras ter wereld. Dit ras heeft nogal veel te lijden van de romantiek, waarschijnlijk omdat de meeste Arabieren erg mooie paarden met een levendig en energiek karakter zijn, een grote intelligentie en een aanhankelijke natuur jegens mensen hebben. In de praktijk zou het voor het ras beter zijn als het meer om zijn taatheid, persoonlijkheid en uithoudingsvermogen geprezen werd.

Het moderne ras wordt 'Arabier' genoemd, omdat veel fokmateriaal vanaf het Arabische schiereiland naar Engeland werd geïmporteerd. De verre voorouders van het ras ontwikkelden zich echter vrijwel zeker uit het kleine, pezige oriëntaalse type wilde paarden dat in Oost-Europa en het Nabije en Midden-Oosten leefde.

Hoewel het ras het oudste en zuiverste ras zou zijn, omvat het ook andere lijnen, die wat uiterlijk op de vroegere typen lijken waaruit het moderne ras zich ontwikkeld heeft; deze qua lichaamsbouw verschillende typen vinden we nog steeds in het ras terug. Wat zijn afstamming ook is, de Arabier is een rijpaard zonder weerga.

Karakter en verzorging

Arabieren zijn intelligent, scherpzinnig, gevoelig en nadenkend, niet alleen in de zin van bedachtzaam en vriendelijk naar mensen en andere dieren, maar ook in die betekenis dat ze situaties voor zichzelf uitdenken. Ze hebben de naam vreselijk moeilijk te kunnen zijn voor diegenen die proberen ze ergens toe te dwingen, maar ze zijn dapper en zullen hun uiterste best doen voor iemand die ze vertrouwen.

Omdat ze oorspronkelijk afkomstig zijn uit zeer warme klimaten, hebben ze een fijne huid en beschikken ze over alle lichamelijke kenmerken die ervoor zorgen dat ze overvloedige warmte gemakkelijk kunnen kwijtraken. Ze zijn over het algemeen niet zo gevoelig voor koud weer als de Volbloed. Ze kunnen gewoonlijk door beginners en kinderen gereden en verzorgd worden, mits deze maar respect hebben voor hun aard en met aandacht voor hun persoonlijkheid met ze omgaan.

De Arabier is van oudsher het paard van de woestijn en wordt ook wel de 'drinker van de wind' genoemd. De Arabier is het beroemdste volbloedras ter wereld, maar zeker niet het enige paard met zulke kenmerken. Het ras dat we tegenwoordig Arabier noemen, bevat een aantal verschillende lijnen, families of typen. Dit hoofd is van het Seglawy- of Siglavi-type. Dit is het type dat de meeste mensen zich voorstellen bij een Arabier.

De hedendaagse Arabier

Arabieren zijn prima allround rijpaarden en zeer lichte tuigpaarden. Ze zijn ook goede gezinspaarden, vanwege hun aanhankelijke aard. Hun gemiddelde schofthoogte maakt ze geschikt voor zowel volwassenen als oudere kinderen.

Op wedstrijden moeten Arabieren allereerst als goede rijpaarden beoordeeld worden; in de tweede plaats komen hun type en rastypische bouw. Het aan de hand tonen van het paard is zeer populair bij veel mensen die erg op de Arabier gesteld zijn. Men kent de gebruikelijke leeftijdsgroepen; daarnaast maakt men groepen al naar gelang geslacht en kunnen er overkoepelende kampioenschappen gewonnen worden in verschillende categorieën.

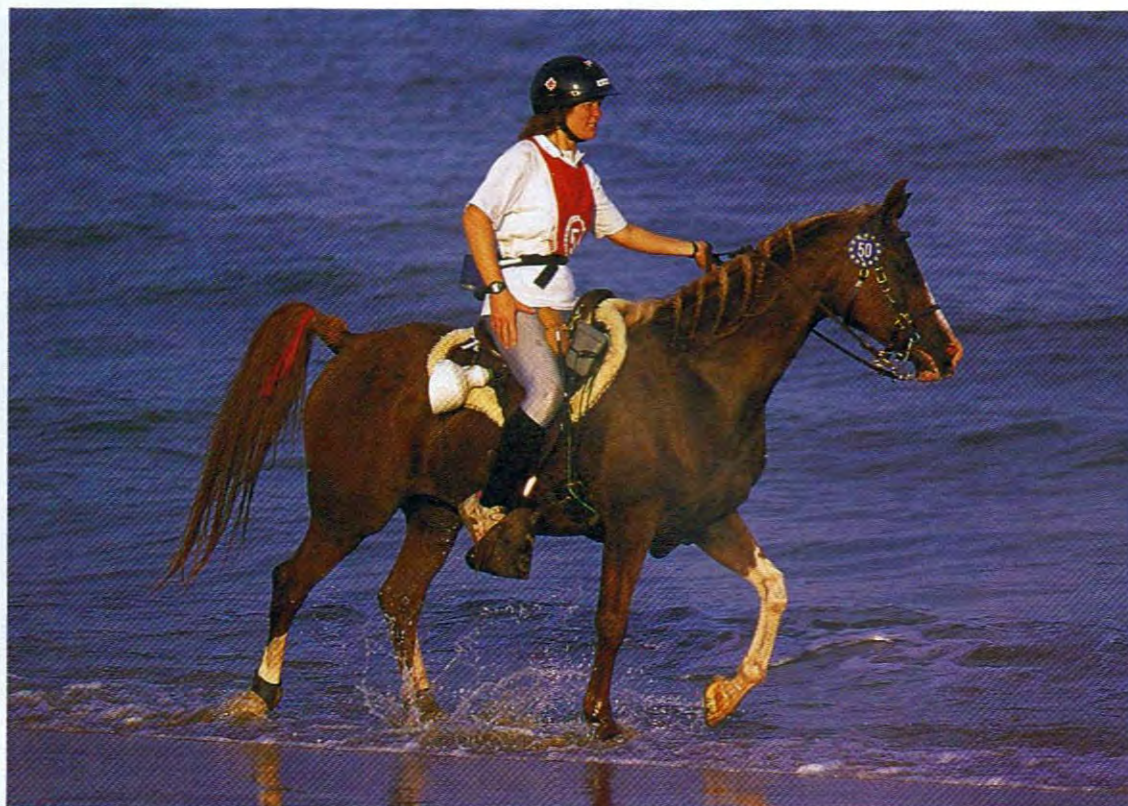
De Arabier wordt behalve in showklassen ook steeds meer in wedstrijdporten aangetroffen, zoals dressuur, springen en endurance. Er wordt nu ook met het ras geracet. In alle wedstrijdcategoryen doen Arabieren op internationaal niveau mee onder het toezicht van de World Arabian Horse Organization.

Er wordt soms gezegd dat Arabieren aan alle disciplines meedoen, maar absolute cracks zijn op het gebied van endurance. Hun legendarische uithoudingsvermogen maakt ze geweldige paarden voor lange afstanden. Men kan Arabieren op een ranch aantreffen, waar ze met vee werken, maar ook als deelnemers aan endurance-wedstrijden, waar ze vaak prijzen winnen.

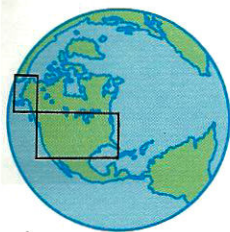
Een wijdverbreide misvatting is dat Arabieren niet goed zouden kunnen springen. Arabieren kunnen en willen zeker springen, maar hebben niet de ruimte in hun bewegingen voor samengestelde wedstrijden of springwedstrijden op hoog niveau.

De hoog ingeplante staart en het vrij vlakke kruis zijn een aanwijzing voor de natuurlijke snelheid, die het racen met Arabieren nieuw leven heeft ingeblazen. Arabieren zijn dus goede allround en gezinspaarden en hebben een weergaloze uitstraling in het tuig.

Dit voskleurige paard heeft een heel ander type hoofd dan de schimmel op de vorige bladzijde. Het heeft echter nog steeds de volbloedkenmerken.

De Arabier is over de gehele wereld beroemd om zijn grote uithoudingsvermogen en wordt tegenwoordig dan ook veel gevraagd als een paard voor endurance-wedstrijden. Arabieren kunnen in verhouding tot hun schofthoogte zware gewichten dragen en genieten van het werk met hun ruiter, die ze respecteren en vertrouwen.

APPALOOSA

De Nez Percé-stam fokte de voorouders van de moderne Appaloosa, een van de populairste rassen in Amerika. Een Appaloosa hoeft niet perse gespikkeld of gevlekt te zijn, maar als het dier geen stippen of vlekken vertoont, moet de huid onder de vacht gevlekt zijn, moeten de hoeven gestreept zijn en moeten de ogen een witte oogrok hebben.

De Appaloosa kan met recht het Amerikaanse paard genoemd worden, omdat het ras door het inheemse Amerikaanse volk, de Nez Percé uit het noordwesten van de VS, gefokt is uit paarden die meegebracht waren door de *conquistadores*.

De voorouders van het paard leefden in de bossen en hadden stippen en vlekken en misschien ook strepen op hun vacht, die ze in de vlekkerige schaduw tussen de bomen beschermde tegen roofdieren. Hun moderne Appaloosa-afstammelingen hebben de genen voor een gevlekte vacht geërfd.

Het is bekend dat de Cro-Magnon-mens bekend was met gespikkelde paarden en dat hij er rotstekeningen van heeft gemaakt. De dieren werden als zeer waardevol beschouwd in Azië en tot aan het eind van de 19e eeuw ook in Europa. Toen raakten ze uit de mode. Nu staat de Appaloosa opnieuw in de belangstelling en niet alleen voor parade- of demonstratiedoeleinden, maar ook als werkpaard en wedstrijdpaard.

Een paard hoeft niet gespikkeld te zijn om een Appaloosa te zijn. De paarden die geen spikkels hebben, moeten echter wel voldoen aan drie andere eisen: ze moeten een witte oogrok hebben,

evenals een gespikkelde huid onder de vacht en strepen op de hoeven.

Er zijn vele variaties in spikkels en vlekken, maar voor een gemakkelijke classificatie zijn er slechts zes hoofdpatronen. Het *leopard*-patroon heeft voskleurige, donkerbruine of zwarte eivormige stippen over het hele lichaam op een witte ondergrond; het *snowflake*-patroon heeft witte vlekken over het hele lichaam op een voskleurige, donkerbruine of zwarte vacht. De vlekken zitten vooral op de heupen. Een paard met het *blanket*-patroon is wit of gestippeld op de lendenen, het kruis en de dijen en kan van twee typen zijn: gespikkeld met een voskleurige, donkerbruine of zwarte ondergrond, of effen zonder stippen of vlekken. Het *frosted*-patroon is een donkere vacht met wat witte stippen op de heupen en lendenen. Bij het *marble*-patroon is de vacht bij de geboorte donkergekleurd, maar wordt door spikkels en vlekken steeds witter, totdat de vacht op oudere leeftijd bijna wit is. Het hoofd en de benen houden echter wel donkere aftekeningen.

Een variatie op het hoofdpatroon is onder andere roodschimmel (vos met witte haren) en lichte (geen witte) vlekken.

Appaloosa's hebben een compacte, gespierde bouw, waarbij over het algemeen de voorkeur gegeven wordt aan de bouw van de Quarter. De nadruk ligt op sterke, goede benen en hoeven, omdat de meeste Appaloosa's als veedrijverspaarden of pleasure-paarden gebruikt worden, of aan verschillende disciplines (met name western) deelnemen.

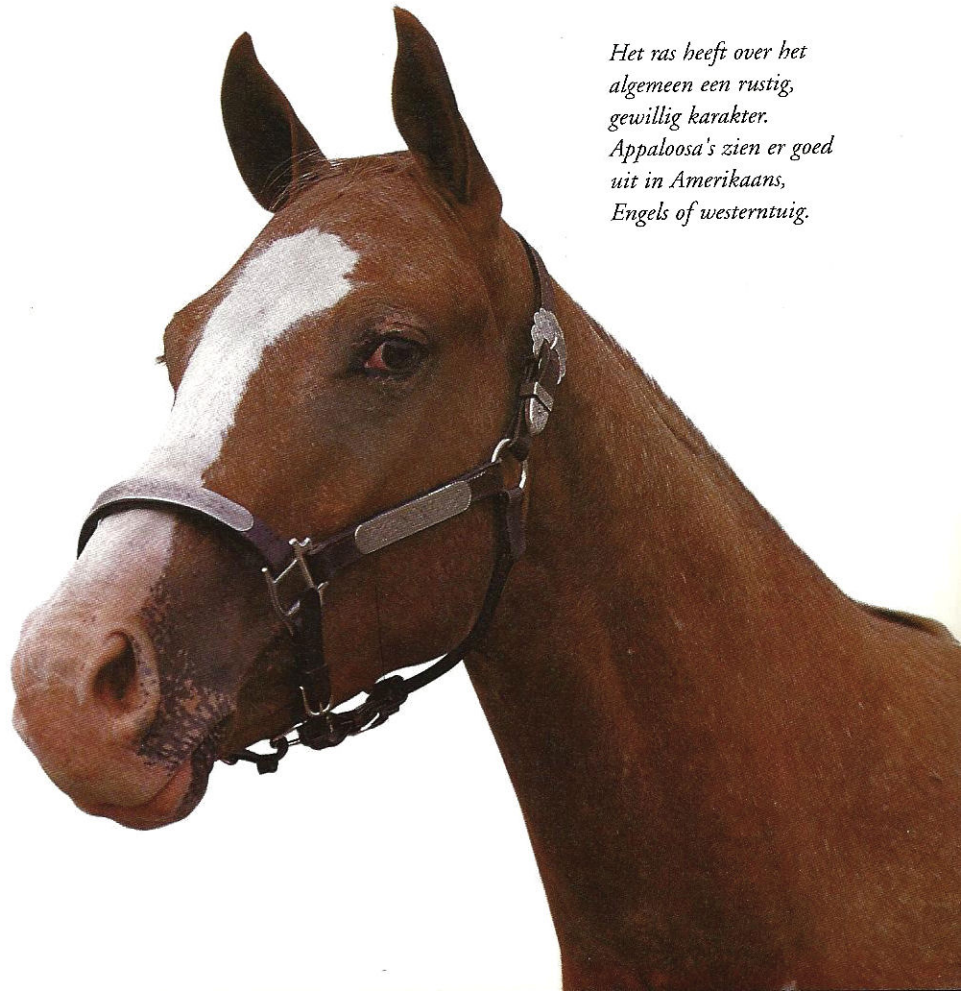
Karakter en verzorging

Appaloosa's zijn ideale gezinspony's en -paarden vanwege hun prettige karakter en gehardheid. Ze zijn wendbaar en snel en hebben een aanzienlijk uithoudingsvermogen, maar ze zijn tegelijkertijd volgzzaam en gedreven. Ze hebben plezier in hun werk en zijn niet moeilijk te verzorgen.

De hedendaagse Appaloosa

Appaloosa's zijn goede rij- en tuigpaarden, hoewel er maar weinig aangespannen lijken te werken. Op wedstrijden wordt de Appaloosa in de eerste plaats als een goed rijpaard beoordeeld. Appaloosa's worden in de VS in verschillende westernklassen uitgebracht, onder andere in roping en barrel racing en in verschillende stijlklassen.

In Engeland wordt het ras steeds verder verbeterd. Steeds meer fokkers fokken op kwaliteit en niet meer zozeer op kleur. Er zijn dan ook steeds meer Appaloosa's in Riding horse-, Colored horse- en Family horse-klassen, evenals in vaardigheidsklassen zoals cross-country, springen en dressuur. In Australië is het ras erg populair; de Appaloosa wordt daar net als in de Verenigde Staten ook als racepaard gebruikt.

Het ras heeft over het algemeen een rustig, gewillig karakter. Appaloosa's zien er goed uit in Amerikaans, Engels of westerntuig.